

[Steffensen]

kommunerne og amtskommunerne større frihed til selv at disponere over de midler og de ressourcer, som er afsat? Der er ikke tale om øgede ressourcer, men om, at man kunne forvente, at ressourcerne får en anden prioritering ude i amter og kommuner.

Der breder sig en afmægtighedsfølelse blandt visse borgere i vort samfund. Det gælder ikke mindst borgerne i de tyndt befolkede områder, når de f.eks. oplever, at deres posthuse tages fra dem, at deres apoteker forsvinder, at deres kyster nedbrydes og nødvendigvis skal sikres, hvis de ikke bestandig skal leve i frygt for, at deres hjem og deres virksomhed sættes under vand og ødelægges de værdier, de har, for dem skal de selv betale, idet det jo er således, at forsikringsselskaberne henregner sådanne ulykker under naturkatastrofer. Alle disse ting – mange flere kunne nævnes – findes der eksempler på i en og samme kommune i dette land. Er det så sært, at befolkningen dér føler, at de er afmægtige over for systemet, når både deres arbejdspladser og deres sikkerhed tages fra dem?

Kristeligt folkeparti mener, at vi snarest i regeringen og folketinget må sætte handling bag ordene om at ville hjælpe de små samfund til at overleve. Det er altså ikke nok, at man bare taler om det. Jeg tror, vi er kommet i den situation, at hvis ikke der snarest gøres en effektiv indsats, så vil mange af disse små samfund forsvinde.

Kristeligt folkeparti er tilfreds med, at regeringen fortsat vil føre en fremsynet og konstruktiv miljøpolitik. Vi er af den opfattelse, at hvis der skal være virkeligt hold i det – og det betyder forståelse for de miljølove, folketinget vedtager – så er det nødvendigt, at der skabes løsninger, som møder bred forståelse i samfundet og hos samfundets organisationer. Det så vi sidste år mange smukke eksempler på. Det er vort håb, at der såvel i folketinget som ude i samfundet vil være forståelse for, at vi nødvendigvis må sikre vort samfunds fremtid just ved at sørge for at sikre et godt miljø med alt, hvad det indebærer.

På det kulturpolitiske område forventer kristeligt folkeparti, at der fra regeringen kommer et udspil om, hvordan vi kan bekæmpe videovolden. Ingen vil formodentlig benægte, at denne forsimpling og grove nedværdigelse af mennesket, hvor vold og brutalitet og umenneskelighed er de instinkter, der

appelleres stærkest til, er ganske uværdig for et kristent kultursamfund, og ofrene for dette er de svageste, børnene og de unge.

Et andet problem i vort samfund, som vi også bør tage fat på, er alkoholproblemet, alkoholmisbruget. Det er en alvorlig belastning for den opvoksende slægt, og kristeligt folkeparti glæder sig over, at socialministeren så positivt har givet tilsagn om, at der snarest vil komme en redegørelse fra ham her i folketinget om, hvordan vi på dette område kan sætte ind med forebyggende foranstaltninger.

Familien er samfundets kerne og vigtigste element. Det har vi ofte nævnt fra kristeligt folkepartis side, og det er dejligt, at der er større forståelse for det i vide kredse. Det er foruroligende, som det er nævnt herfra tidligere i dag, at der årligt fødes 2.700 færre mennesker, end der dør. Vi håber, at der bl.a. gennem den skattereform, regeringen arbejder med, kan findes udveje for at tilgode disse børnefamilierne, så vi kan få denne negative udvikling vendt.

Der er af hr. Niels Helveg Petersen i forbindelse med en skattereform nævnt problemet persontilskud. Kristeligt folkeparti mener også, at hvis vi fik prioriteret de økonomiske midler sådan, at familierne fik en reel mulighed for selv at bestemme, hvordan de vil bruge pengene og ressourcerne, så ville det føre til helt anderledes resultater end nu. Det er glædeligt, at der i den kommende folketingssamling skal tages stilling til det problem.

Det er et sygdomstegn i vort samfund, at vi, samtidig med at vi må opleve, at der fødes færre, end der dør, har et aborttal, der stadig er på over 20.000 om året, og hvor tallet på spontane aborter også stiger foruroligende. Vi må nok sige til hinanden, uanset ud fra hvilken synsvinkel vi skuer problemet, at der kommer et tidspunkt, hvor vi bliver nødt til i fællesskab af finde ud af, hvordan vi skal tackle disse uhyggelige sygdomstegn i vort samfund.

Såmænd er der problemer nok at gå i gang med, og undertiden kan det være vanskeligt at formulere dem alle. Det kan være en hjælp af og til at ty til det, vore digtere har sagt om vor samtid, og jeg tænker her på Ole Wivel. Han har sagt i et digt om vor tid, at »hertet banker tungt og søger i sin feber mod håbets vendepunkt«. Så er spørgsmålet, om der er et sådant håbets vendepunkt for et